

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45
hianypotlas@mkab.hu

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 02 14 8 - 4 / 2022		
Érkezett: 2022 DEC 07.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 7	Kezelőiroda: <i>lu</i>

Ügyszám: IV/2148-3/2022

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] továbbiakban: Indítványozó) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz

indítvány kiegészítést terjesztem elő egységes szerkezetbe foglalva, tekintettel az Alkotmánybíróság részemre 2022. november 8. napján kézbesített hiánypótlási felhívására.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.20.260/2022/3. számú ítéletének, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.823/2021/4. számú másodfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

I.

Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

1. Egyetemi oktatóként [REDACTED] előadást tartottam, amelyről – hozzájárulásom nélkül – hangfelvétel készült. Az előadáson elhangzottakról a [REDACTED] internetes sajtótermékben jelent meg cikk 2021. június 1-jén, [REDACTED] címmel. Álláspontom szerint a cikk egyes megállapításai személyemre vonatkozóan valótlan tartalmú tényállításokat tartalmaznak, illetve valós tényeket hamis színben tüntetnek fel, ezért 2021. június 8-án helyreigazítási kérelemmel fordultam a [REDACTED] szerkesztőséghez (továbbiakban: alperes), amelynek az alperes nem tett eleget, az abban foglaltakra nem reagált.

2. A törvényes határidőn belül keresetlevelet (1. sz. melléklet) terjesztettem elő, amelyben kértem, hogy a bíróság kötelezze az alperest helyreigazító közlemény közzétételére az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül a [REDACTED] portál főoldalán 24 órán keresztül megjelenő hírként oly módon, hogy a közlemény címe jelenjen meg a főoldalon, amelyre kattintva az eredeti cikk közvetlenül elérhetővé váljon, és az eredeti cikkben a cím alatt a lead fölött az eredeti cikktipográfiájával, azonos szerkesztési móddal jelenjen meg a helyreigazítás teljes szövege mindaddig, ameddig az eredeti cikk elérhető, de legalább harminc napig; [REDACTED]

[REDACTED]

3. Keresetemben kifejtettem, hogy annak az egyértelmű tényállításnak, hogy nyíltan patkányoztam volna a fideszeseket, önmagában is bizonyíthatónak kellene lennie ahhoz, hogy jogszerűen leírható legyen. Ilyen azonban nem történt: az ugyan valós tény, hogy elhangzott, hogy [REDACTED] azonban éppen a cikk által állítottal ellentétes kontextusban. Nem azonosultam a patkányozással, hanem kifejezetten elítélendő példaként használtam a politikai kommunikáció alacsony színvonalának szemléltetésére. Márpedig bármely újságolvasó, médiafogyasztó számára azt jelenti a fideszesek nyilvános lepatkányozása, hogy az ezt megfogalmazó személy politikai gyűlöletre uszít a kormánypárt híveivel szemben. Az alperesi sajtótermék tehát az érintett mondat jelentését éppen ellenkező színben tüntette fel, azt annak szöveggörnyezetéből kiragadva. Az irányított demokráciáról szólva egyértelművé tettem, hogy a fogalmat milyen kontextusban használok, és hogy azzal az előadás elhangzásakor fennálló hazai közállapotokat nem minősítem, nem címkézem meg. Továbbá, hogy a szövegből egyértelmű, hogy a [REDACTED] kapcsolatos minősítések nem a politikai vitában való tartalmi állásfoglalásra irányulnak, hanem – az [REDACTED] együtt – példák a közéleti kommunikáció rendkívül alacsony színvonalára.

4. A Fővárosi Törvényszék 40.P.21.917/2021/9. számú ítéletével (2. sz. melléklet) kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett [REDACTED] portál főoldalán 24 órán keresztül megjelenő hírként tegyen közzé helyreigazító közleményt. A bíróság a bizonyítási eljárás keretében megvizsgálta a perrel érintett médiatartalom egészét és az annak alapját képező hangfelvételt. Indokolásában az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a cikk címe tényállításként közli, hogy a felperes patkányozta a fideszeseket, tehát a Fidesz politikai párthoz kapcsolódó személyeket vagy a Fidesz tagjait. A közlés, annak kontextusára tekintettel, az olvasó számára nem értelmezhető az újságíró értékítéletet tartalmazó véleményeként. A cikk címe önmagában is értékelendő az Alkotmánybíróság 8/2018. (VII. 5.) AB határozatára [ABH 2018. 129. 138-139.] tekintettel. A címnek olyannak kell lennie, hogy az abban foglaltak önmagukban is értelmezendők, nem merülhet fel az, hogy majd a cikk további részletei pontosítják, finomítják, alakítják, értelmezik a címet, a címnek önmagának kell valósan tartalmaznia a benne foglalt közléseket, tényállításokat. A bíróság megállapította, hogy a jelen esetben a cikk címe a részemről elhangzottak kapcsán nem pontatlanságot, s nem tévedést tartalmaz, hanem kifejezetten **valótlan tényközlést tartalmaz**. A hangfelvétel szerint ugyanis arra az általam felvetett témára, hogy milyen jelenleg a hazai közbeszéd kommunikációs színvonala, válaszoltam úgy, hogy „[REDACTED] [REDACTED] Azaz előadásomban felidéztem [REDACTED] (akkoriban az [REDACTED] [REDACTED] frakciójának tagja) az előadást nem sokkal megelőzően elhangzott közismert kijelentését, miszerint „[REDACTED] [REDACTED] Az idézet a hallgatóság számára félreérthetetlenül idézet volt, azaz visszaulálás valaki mástól elhangzott korábbi kijelentésre. Erre tekintettel a bíróság kifejtette, hogy a cikk írója kifejezetten hamis, valótlan tartalommal ruházta fel

a szavaimat, illetve úgy idézi a tőlem elhangzott szövegrészletet, hogy ahhoz saját gondolatként kapcsolja: arról tájékoztatta a hallgatóit, hogy a [REDACTED] Ez a hallgatott és az olvasott előadásszöveg alapján egyértelműen valótlan tényállítás. Nem érzékelteti ugyanis az olvasóval semmilyen formában a cikk írója, hogy ez a közlése csupán a saját véleménye a meghallgatott szöveg alapján. Az előadás keretében egyáltalán nem tájékoztattam a hallgatóságot olyasmiről, hogy a [REDACTED]. Arról tájékoztattam jogász hallgatóimat részletesen, több oldalról is megfogalmazva, hogy a közelmúltban a politikai közbeszédben olyan alacsony színvonalú kommunikáció zajlik valamennyi politikai oldalon, ami a tényleges párbeszédet ellehetetleníti.

5. Az „Elpanaszolta a diákoknak, hogy egy irányított demokráciában élünk” állítással kapcsolatban a bíróság megállapította, hogy több olyan eleme, része is van az előadásnak, amelyekből a hallgatóság számára félreérthetetlen és nyilvánvaló, hogy az irányított demokrácia esetében egy jelenségről beszéltem, amely nem köthető kizárólagosan a jelenkor magyarországi politikai berendezkedéshez, hanem annál sokkal szélesebb körben ismert jelenség, amelynek elméleti-tudományos irodalma van. A tudományos nézetek elővezetése során az előadás vonatkozó részében az irányított demokrácia nyilvánosságát hasonítottam össze a diskurzív-deliberatív demokrácia nyilvánosságával. Az újságíró tehát valótlánul állította, hogy panaszoltam volna egyetemi hallgatóimnak, hogy egy irányított demokráciában élünk, mivel semmilyen panaszt nem fogalmaztam meg.

6. A [REDACTED] és az illegális migránsokat is” állítással kapcsolatban a bíróság rögzítette, hogy előadásomban egészen pontosan úgy fogalmaztam: „[REDACTED] *Erre a szintre van levéve a kommunikáció.*” A szövegben tehát valóban azt a gondolatot fogalmaztam meg és írtam többszörösen körül, hogy a kommunikáció színvonala alacsony. Erre hoztam fel példának a „migráns” és a [REDACTED] hívószavakat, kifejezéseket. Ehhez képest az újságíró ezt az egész szövegrészt akként adja tovább, akként interpretálja az olvasóknak, mintha az előadásomban bármilyen formában [REDACTED] az illegális migrációt vettem volna védelembe. A fentiek alapján a bíróság a keresetnek helyt adott és helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az alperest.

7. Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Alperes álláspontja szerint a hangfelvétel alapján megállapítható, hogy hangszínem, hanghordozásom egyetértő az 1.) közléssel. A 2.) közlés nem tényállítás, hanem vélemény kifejezése. A 3.) közlés vonatkozásában kiemelte, hogy a hangfelvétel tanúsága szerint arról beszéltem, miszerint a „[REDACTED]” és „migránszás” nem színvonal, mintha csak [REDACTED] hallanánk, vagyis az újságíró a hangfelvételen hallható tartalom szerint számolt be arról, hogy rossz példaként hívtam fel a „soroszás” és a „migránszás” kifejezéseket.

8. A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.823/2021/4. szám ítéletével (3. sz. melléklet) az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és arra kötelezte az alperest, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott közzétételi módnak megfelelően és az abban szabott határidőn belül, az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé: [REDACTED]

██████████ Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítélete indokolásában az Ítéletábrla megállapította, hogy mint egyetemi oktatonak az előadásón kifejtett álláspontomat érintő beszámoló a közügyek vitatásának minősül. „A hallgatók részére átadott tudás, tapasztalat értékelése, az előadók ezt szolgáló tevékenységéről szóló információ közéleti vitát generálhat, jelentős módon kibáthat a társadalom érdekeire, véleményalkotására, és ekként a közügyek szabad vitatásához fűződő alapjog háttérbe szoríthatja az oktatók személyiségi jogainak védelméhez való jogát.”

9. A Fővárosi Ítéletábrla megítélése szerint az 1.) közlés vonatkozásában a hangfelvételtől készült leirat alapján is kétségessé válik az, hogy az általam mondott „a ██████████ ██████████” gondolat tartalmától elhatárolódtam-e. Ugyanis miután ezt közlöm, megjegyzem, hogy „Iga”, és ezt követően mondom azt, hogy „nem én mondom, mert úgy tetszik nézni, tetszett hallani ezt ugye, tehát ez a kommunikáció színvonala.” A leirat alapján tehát mielőtt a kommunikáció színvonalára hivatkoztam ezen közlés vonatkozásában, az igaz szót is használtam. Ezen egyetértést kifejező szó használata után nem lehet úgy tekinteni, hogy „egyértelműen elhatárolódtam volna ezen közléstől” [27].

10. A 2.) közlés vonatkozásában a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy az előadásból az derül ki, hogy az általam felhozott példákkal kívántam azt bemutatni, hogy jelenleg Magyarországon a saját definíciórendszerem szerint a vélemények piaca, a közéleti diskurzusok piaca nem működik. Ezt megelőzően pedig irányított demokráciának neveztem az ilyen jelenséget. Mindebből következően az alperesi médiatartalom a valóságnak megfelelően közölte azt, hogy „elpanaszolta a diákoknak, hogy egy irányított demokráciában élünk.” Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és csak a harmadik közlés vonatkozásában kötelezte az alperest helyreigazító közlemény közzétételére, az elsőfokú bíróság által meghatározott módon és határidőn belül.

11. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, mivel álláspontom szerint sérti a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdését és a Pp. 346. § (5) bekezdését, valamint a Pp. 370. § (1) bekezdését is. Kifejtettem, hogy az ítélet indokolása kirívóan okszerűtlen, amely ezért sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését. Ha tényleg hanghordozás alapján állapíthat meg a bíróság jelentést, akkor a szavak véglegesen értelmüket veszítik, hiszen **a hangsúly jelentéstartalma olyan szubjektív következtetésekre ad lehetőséget, amelyek a jogi érvelés értelmét számolják fel, különösen, ha mindez úgy lehet jogszerű, hogy a cikkben utalás sincs arra, hogy a hanghordozás alapozta volna meg az újságírói álláspontot.** A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú felülbírálat során a bíróság a fellebbezés kereteihez kötött, ennek tartalmát a Pp. 371. § (1) b) pontja szerint a fellebbezés indokolása is jelenti, vagyis olyan indokból nem változtathatja meg a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet, amelyre a fellebbezés nem alapozta a fellebbezési kérelmet. Azt az alperes sem a szóban előterjesztett érdemi ellenkérelmében, sem a fellebbezési kérelmének indokolásában nem állította, hogy a másodfokú bíróság által hivatkozott álláspontot osztaná vagy akár az eszébe jutott volna, vagyis az alperes sem tett a perben soha olyan állítást, hogy szerinte az ominózus előadásón elhangzott „iga” szó az általam megvetendőként idézett példára vonatkozna. Ennek ellenére a másodfokú bíróság a „semmitől”, vagyis fellebbezési kérelem és alperesi indokolás nélkül tetszése szerint értelmezte úgy a per tárgyát képező szöveget,

ahogy azt sem az alperes, sem én, sem az elsőfokú bíróság nem értette, **lehetőséget sem adva számomra, hogy észrevételeimet ezen érvel kapcsolatosan kifejtsem.**

12. Hivatkoztam a felülvizsgálati kérelmemben (4. sz. melléklet) arra is, hogy a második sérelmezett közléssel kapcsolatos bírósági álláspontot taglaló [29] szakasz nem fejt ki világosan, hogy a másodfokú bíróság hogyan jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi újságíró a valóságnak megfelelő közlést szerepeltetett a perbeli cikkben, ezzel pedig **nem tett eleget az indokolási kötelezettségének**, megsértve a Pp. 346. § (5) bekezdését.

13. A Kúria Pfv.IV.20.260/2022/3. számú ítéletével (5. sz. melléklet) jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartotta. A felülvizsgálati eljárás tárgyát képező 1. és 2. számú közlés vonatkozásában azt kellett megvizsgálni, hogy helyreigazításra alapot adó valótlan tényállításról van-e szó a közéleti tartalmú egyetemi előadáson elhangzottak esetében vagy a cikk szerzőjének tényalapú véleménynyilvánításáról. A Kúria részletes indokolás nélkül rögzítette ezzel összefüggésben, hogy a másodfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 370. § (1) bekezdésének szabályait, nem terjeszkedett túl a fellebbezési kérelmen, illetve, hogy a Kúria értékelése szerint a másodfokú bíróság okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte az előadást, „*amely az adott témakörben a véleményalkotás szintjén ugyancsak minősíthető volt oly módon, hogy a nyilvános politikai viták megszűnésére vonatkozó felperesi előadás akár az irányított demokrácia megvalósulására is utalhat*”. A Kúria a másodfokú bíróság ítéletében logikai ellentmondásokat nem észlelt, annak indokolását nem tekintette okszerűtlennek, az abban foglaltakkal a Kúria egyetértett, ezen megállapításaihoz azonban további, érdemi indokolást nem fűzött.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Fővárosi Törvényszék 40.P.21.917/2021/9. és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.823/2021/4. másodfokú ítéletét követően a Kúria Pfv.IV.20.260/2022/3. számon hozott ítéletet, tehát a sajtóhelyreigazítási eljárás szabályai szerint valamennyi rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőséget kimerítettem. A Kúria ítélete ellen felülvizgatnának nincs helye.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A rendkívüli perorvoslati eljárás keretében a Kúria Pfv.IV.20.260/2022/3. ügyszámon meghozott ítélete, amely az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés, 2022. július 4-én került közlésre. Az alkotmányjogi panasz indítvány határidőben került benyújtásra és 2022. szeptember 20-án érkezett meg az Alkotmánybírósághoz. A IV/2148-3/2022 ügyszámon 2022. október 28-án kelt hiánypótlási felhívást 2022. november 8-án kézbesítették a részemre, tehát jelen hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panasz határidőben került benyújtásra.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Személyes érintettségemet igazolja, hogy az alkotmányjogi panasz tárgyát képező eljárásban, mint felperes vettem részt.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Abtv. 29. §-ában foglalt két feltétel vagylagos. Jelen ügyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy hol húzandó meg az a határ, amit - különösen mások jó hírnevét és jogait illetően - a sajtó nem léphet át egy egyetemi előadásról történő tudósítás során, azaz mi a mércéje a közérdekű üggyel kapcsolatosan az információk és eszmék közlésének, amely még összhangban áll a sajtó kötelezettségeivel és felelősségével. A sajtó alapvető fontosságú társadalmi szerepét az adja, hogy az aktuális események, vélemények és gondolatok vonatkozásában a közvéleményt tájékoztatja, ezzel kapcsolatban pedig kiemelten fontos annak megkövetelése, hogy a tudósítás tartalma megfeleljen a valóságnak. A bíróságoknak a sajtó-helyreigazítási eljárásokban az ügy alapjogi kontextusát szem előtt tartva kell eljárniuk és olyan döntést kell hozniuk, amely biztosítja, hogy feladataik teljesítésekor az újságírók a felelős újságírás elveit kövessék, azaz jóhiszeműen járjanak el, pontos és megbízható információval szolgáljanak, objektív módon ismertessék a nyilvánosan elhangzott beszédek, és tartózkodjanak a szenzációhajhásztól. Ennek hiányában ugyanis a sajtószabadság sem képes betölteni egy demokratikus társadalomban elvárt funkcióját.

II.

Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény II. Cikk: Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Alaptörvény VI. Cikk: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A tisztességes eljárásról való jog – Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés

14. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata értelmében a tisztességes eljárás (*fair trial*) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”.

15. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog állított sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság az alábbiakat emeli ki. Az Alkotmánybíróság következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntések jog-, illetve törvényszerűségét, ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {Elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]} Az Alkotmánybíróság hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12], melyet aztán számos későbbi alkotmánybírósági döntés megerősített}.

16. Azaz az Alaptörvény a tisztességes eljáráshoz való jog keretében nem garantálja a „jó döntéshez való jogot”. Így pedig egy pusztán kedvezőtlen, ámde egyébként alapjogsérelmet nem okozó döntést nem semmisíti meg az Alkotmánybíróság, függetlenül attól, hogy az a tételes jog alapján jogszerű vagy esetlegesen téves volt. Ahhoz tehát, hogy eredménnyel lehessen az Alkotmánybírósághoz fordulni, szükséges, hogy a megtámadni kívánt bírósági döntésnek nem pusztán „tévesnek” vagy jogszabálysértőnek kell lennie, hanem magának az Alaptörvény valamely rendelkezését kell sértenie. Azt, hogy például a tisztességes eljáráshoz való jogot mi sérti, teljes egzaktussággal nem lehet definiálni, ugyanakkor az Alkotmánybíróság eljárása számos kritériumot megfogalmaz, fogódzkodót kínál. A következőkben röviden ennek a gyakorlatát mutatom be.

17. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatot a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat ekként foglalta össze: „egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembevételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban, így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [...] a tárgyalás igazságosságának biztosítása [...], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [...], a törvény által létrehozott bíróság [...], független és pártatlan eljárása [...], illetve a perek észszerű időn belül való befejezése [...]”.

18. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése követelményként támasztja a tisztességes eljáráshoz való jog a bíróságokkal szemben az indokolási kötelezettséget. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában rámutatott, hogy „[a]z indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik.” Az Alkotmánybíróság azonban „a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, [...]”. Az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási

kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

19. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.” [3357/2017. (XII. 22.) AB határozat]

Fenti elvek alkalmazása a jelen ügyre

20. A másodfokú bírósági eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban is sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom. A másodfokú bíróság kötve lett volna az alperes fellebbezési kérelméhez, (Ne eat iudex ultra petita partium), ám ítéletében azon túlterjeszkedett, amelyet a felülvizsgálati ítélet is helyben hagyott. A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú felülbírálat során a bíróság a fellebbezés kereteihez kötött, ennek tartalmát a Pp. 371. § (1) b) pontja szerint a fellebbezés indokolása is jelenti, vagyis olyan indokból nem változtathatja meg a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet, amelyre a fellebbezés nem alapozta a fellebbezési kérelmet. Azt az alperes sem a szóban előterjesztett érdemi ellenkérelmében, sem a fellebbezési kérelmének indokolásában nem állította, hogy a másodfokú bíróság által hivatkozott álláspontot osztaná vagy akár az eszébe jutott volna, vagyis az alperes sem tett a perben soha olyan állítást, hogy szerinte a felperestől az ominózus előadáson elhangzott „*igaz*” szó az általam megvetendőként idézett példára vonatkozna. Ennek ellenére a másodfokú bíróság a „*sem*miből”, vagyis fellebbezési kérelem és alperesi indokolás nélkül tetszése szerint értelmezte úgy a per tárgyát képező szöveget, ahogy azt sem az alperes, sem a felperes, sem az elsőfokú bíróság nem értette, lehetőséget sem adva felperesnek, hogy észrevételeit ezen érveléssel kapcsolatosan kifejtse. Ez pedig sérti a Pp. hivatkozott szabályait, egyben az ítélet érdemére is kihatott, hiszen az elsőfokú ítélet megváltoztatásának egyik hangsúlyos indoka volt.

21. A jelen indítványban sérelmezett másodfokú ítéletet a bíróság egy, az ügy valamennyi körülményének figyelembevételével megállapíthatóan tisztességtelen eljárásban hozta és a Kúria is a tisztességes eljárás követelményeinek figyelmen kívül hagyásával tartotta fent hatályában. Tisztában vagyok azzal, hogy az Alaptörvény nem garantálja a jó döntéshez való jogot, azt ugyanakkor igen, hogy az eljárás során a bíróságok az Alaptörvény rendelkezéseit szem előtt tartva és a polgári perrendtartás szabályai szerint járnak el. A sérelmezett döntések nem pusztán tévesek és jogszabálysértőek, hanem egyben az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseit is sértik.

22. Az indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia, az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Az első és második sérelmezett közlésre vonatkozó helyreigazítási kérelem elutasításának másodfokú bíróság általi indokolása kirívóan okszerűtlen volt, amit a Kúria is kritika nélkül jóváhagyott, megsértve ezzel a Pp. 346. §

(5) bekezdése, és a Pp. 370. § (1) bekezdései mellett a tisztességes eljáráshoz való jogomat is. A másodfokú bíróság olyan ténybeli alapra [nevezetesen hangsúlyozás, hanghordozás, hallgatóság vélelmezett (!) reakciója] tekintettel értékelte jogszerűnek a sérelmezett állítást, amelyekre a sérelmezett cikkben utalás sincs, és amellyel ellentétes tartalmú expressis nyilatkozatot tettem az előadásomban, és amely kifejezetten ellentétes az előadás (vonatkozó részének) teljes kontextusával. Az indokolás okszerűtlenségét tehát az eredményezi, hogy a bíróság teljes mértékben eloldotta magát az objektív tényektől, a szavak logikai és nyelvtani értelmétől, a cikk tartalmától és szubjektív érzékelésre alapozta döntését. A hanghordozásnak persze lehet jelentősége kontextustól függően, de nem lehet egy eljárásban bizonyíték a szubjektív bírói tapasztalás, ha az szembe megy a szöveg tartalmával. Ha tényleg hanghordozás alapján állapíthat meg a bíróság jelentést, akkor a szavak véglegesen értelmüket veszítik, hiszen a hangsúly jelentéstartalma olyan szubjektív következtetésekre ad lehetőséget, amelyek a jogi érvelés értelmét számolják fel, különösen, ha mindez úgy lehet jogszerű, hogy a cikkben utalás sincs arra, hogy a hanghordozás alapozta volna meg az újságírói álláspontot.

23. Nem tekinthető a tisztességes eljárás követelménye szerint megfelelő indokolásnak az, hogy a Kúria indokai kifejtése nélkül csupán annyit rögzít döntésében: egyetértett. Különös tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelmemben kifejezetten sérelmeztem a másodfokú ítélet indokolásának hiányosságait. A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek az alkotmányos követelménynek a Kúria nem tett eleget.

Emberi méltóság és jó hírnévhez való jog – Alaptörvény II. és VI. Cikke

24. Az emberi méltósághoz való jog az Alkotmánybíróság – 8/1990. (IV. 23.) AB határozata óta – töretlen gyakorlata szerint általános személyiségi jogi funkcióval bír, azt általános személyiségi jogként ismeri el. Az emberi méltósághoz való jogra hivatkozást általános személyiségi jogi jellege alapozza meg.

25. A 3329/2017. (XII. 8.) számú határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy a véleményszabadság határa a mások emberi méltóságából fakadó becsülethez és jó hírnévhez való jogának a védelme. Vagyis a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megalázás, illetve a bántó és/vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása. Ezen kívül nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlésében öltenek testet.

26. Az Alkotmánybíróságnak a védett véleménynyilvánítás meghatározásához szükséges és az alkotmányos szempontrendszer szerint annak megállapításához, hogy a közlést a védett véleménynyilvánítás szabályai alapján kell-e elbírálni, az első lépés annak a vizsgálata, hogy **a közlés**

közügyekben történt-e. Az alkotmányos teszt második lépése annak eldöntése, hogy a véleménynyilvánítás **értékítéletnek vagy tényállításnak minősül-e.** A jóhírnév sérelmének alapjául kizárólag a valóságnak nem megfelelő (valótlan) tényállítás közlése szolgálhat. Ennek megfelelően a véleménynyilvánítás nem vezethet a jóhírnévhez való jog sérelmére, azonban, ha a közlés indokolatlanul bántó, sértő vagy lealacsonyító, akkor lehet emberi méltóságot vagy becsületet sértő (BH 2001.468.). Az értékítéletet megfogalmazó véleménynyilvánítás tehát jellemzően nem ad alapot személyiségi jogsértés megállapítására, még akkor sem, ha az egyébként téves vagy helytelen. Azt, hogy valamely tény valótlan-e, a szövegkörnyezetében kell vizsgálni (BH 1998.169, BDT 2005.1277.). **A jó hírnév sérelmét a valótlan tény híresztelése is megvalósítja.** A bírói gyakorlat szerint ez utóbbi „megvalósulásának a vizsgálata során [...] figyelemmel kell lenni arra, hogy a magyar jog fogalomrendszerében a híresztelés valaminek mint hírnék széles körben mások számára való továbbadása, másokkal való közlése (A magyar nyelv értelmező szótárának III. kötete, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1960., 263. oldal.). Következésképpen híresztelésnek a hír továbbadása, azaz a gondolatnak a közlése, az értesülés megosztása minősül (BDT 2012. 2742.). Ez aktív és tudatos magatartást feltételez, vagyis a jogot sértő tudatának át kell fognia a jogsértő tényállítást, illetve véleménynyilvánítást, és azt kommunikatív módon saját tudattartalomként kell a nyilvánossággal megosztania.” (BDT 2013. 2904.)

27. Az Alkotmánybíróság következetes értelmezése szerint az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető [13/2014. (IV. 18.) AB határozat]. Ebből következően az adott közlés akkor minősül véleménynek, értékítéletnek, ha azzal kapcsolatban az ún. igazolhatósági-bizonyíthatósági teszt nem végezhető el. Az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. A tény a való világ része, annak valamely objektív – az emberi tudattól független – mozzanata, a múltban létezett vagy a jelenben létező, érzékelhető jelenség, állapot, esemény, történés vagy cselekvés. A vélemény ezzel szemben szubjektív kategória, amely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet, következtetés. A tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, ezzel szemben egy adott véleménnyel lehet azonosulni vagy attól elhatárolódni, de ahhoz a valóság kritériuma nem kapcsolható. Az ún. bizonyíthatósági teszt alapján az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható, tényállítás; amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, vélemény.

28. Az Alkotmánybíróság már a 3/2017. (II. 25.) AB határozatában hangsúlyozta, hogy „a bíróságoknak az eléjük vitt jogvita elbírálása során a sajtószabadság megfelelő alkotmányos védelme érdekében a tudósítással érintett helyzet teljességét kell megvizsgálniuk” {3/2017. (II. 25.) AB határozat, Indokolás [24]}. Egy politikai (közéleti) vita alapját képező ügyben, a közéleti szereplők sajtótájékoztatójáról tudósító média felelőssége körében a közvitával meglévő nyilvánvalóan szoros kapcsolat mellett az is fontos körülmény, hogy – szemben a közéleti újságírás számos más megnyilvánulásával – az újságírók ez esetben nem saját állításaikat vagy véleményüket tárják a nyilvánosság elé, nem saját gondolataikkal igyekeznek befolyásolni a szélesebb közvéleményt. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a közéleti szereplők kijelentéseit közvetítő sajtónak a valótlan tényállításokért fennálló felelőssége más mérce szerint ítélendő meg ahhoz képest, amikor a szerkesztők és újságírók pusztán saját elképzeléseik és előzetes döntéseik mentén határozzák meg a médiatartalmat. Ilyenkor ugyanis a sajtó működésének fókuszában nem a közvita saját érvekkel való gazdagítása és befolyásolása, hanem a társadalmi tanácskozásban résztvevő többi szereplő

megnyilvánulásainak naprakész és hiteles becsatornázása áll. A sajtótájékoztatókról való tudósításokkal kapcsolatban a közéleti vita érdeke mindenekelőtt az elhangzottak pontos, a hírek aktualitásához igazodó közzétételét igényli. Ez alapján **a mások közléseiről tudósító sajtó felelősségére vonatkozó teszt lényegi eleme, hogy az újságíró a más személyek által megfogalmazottakat híven, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölve, saját értékelés nélkül közvetíti-e a közvélemény felé.** E tekintetben tehát egyértelműen visszaélést jelentene, ha a sajtó-tájékoztatóról szóló tudósítás címe megtévesztő lenne a közlések forrását vagy természetét illetően, és azt a látszatot keltené, hogy a benne foglaltak a médiatartalom-szolgáltató saját állításai vagy nem vitatott közlések. Ugyanakkor ezzel együtt azt is rögzítette az Alkotmánybíróság, hogy a közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek vitájának körében egymást érintően tett kijelentésekről híven, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölő és a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító (vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló) médiatartalom-szolgáltató sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti, így e tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híreszteléseként értékelni.

29. A bíróságok gyakorlatában a sajtó felelőssége az Országgyűlés, a bíróságok és más hatósági szervek hatáskörébe tartozó eljárásokról szóló tudósításokkal összefüggésben többször felmerült. Ezekben az ügyekben a Legfelsőbb Bíróság jellemzően azt hangsúlyozta, hogy „[f]ontos társadalmi érdek fűződik [...] ahhoz, hogy a közvélemény a sajtó útján tájékoztatást kapjon a legfőbb államhatalmi (népképviselői) szervek, az Országgyűlésnek, a helyi önkormányzatoknak, a közigazgatás országos és helyi szerveinek, valamint az igazságszolgáltatás szerveinek hatáskörébe, feladat- és ügykörébe tartozó eljárásokról anélkül, hogy ezen eljárások tárgyát illetően a sajtót a valóság bizonyításának kötelezettsége terhelné. A valóság feltárása ugyanis ilyenkor arra az eljárásra tartozó kérdés, amely a megjelölt szervezet hatáskörében, a reá vonatkozó anyagi és eljárási szabályok által meghatározott keretek között kerül lefolytatásra. A sajtó kötelezettsége tehát ilyenkor csak arra terjed ki, hogy a kérdéses eljárásról, annak stádiumáról, az eljárásban az arra jogosultak által tett indítványokról valósághűen tudósítson. Ez a kötelezettség azt is magában foglalja, hogy a sajtó utóbb az eljárás befejezéséről, a meghozott határozatokról, vizsgálati eredményekről is hírt adjon. Az igazságszolgáltatás tevékenységéről az ilyen módon való tájékoztatás lehetőségét már a PK 14. számú állásfoglalás II. és III. pontja is tartalmazza” (EBH 2001.407.).

Fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

30. Az Alaptörvény védi a jó hírnévhez való jogot. A jó hírnévhez való jog a személy társadalmi megbecsültségét, az érintettől a társadalomban kialakult vélekedést védi, vagyis, hogy az egyént valódi értékén ítélje meg a közösség, a társadalom. A jó hírnévhez való jog tehát védi az egyént az olyan valótlan tartalmú tényállításokkal, híresztelésekkel, valamint a való tényeket hamis színben feltüntető közlésekkel szemben, amelyek a róla kialakult társadalmi megítélést objektíve hátrányosan befolyásolja. A jó hírnévhez való jog megsértése alapján általánosságban személyiségi jogi per indítható, a médiatartalom-szolgáltató által közölt valótlan tartalmú tényállítások esetében, a médiatartalmak sajátos jellegére tekintettel sajátos eljárás, sajtóhelyreigazítási eljárás is kezdeményezhető. Előbbi esetben a petitumban a személyiségi jogok megsértése esetén objektív és szubjektív szankciók érvényesíthetők, míg a helyreigazítási jog gyakorlása körében kizárólag helyreigazító közlemény közzététele követelhető, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása

valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények. A sajtóhelyreigazítási eljárás során nem szükséges vizsgálni a jó hírnév megsértésének valamennyi törvényi tényállási elemét, így a közlés sértő voltát, ugyanakkor feltétele, hogy a tényállítást sajtótermék, vagy médiaszolgáltató szerkesztősége valósítsa meg, vagyis az infámis közlés médiatartalomszolgáltató médiatartalmában jelenjen meg. A speciális eljárás célja ugyanakkor a jogsérelem sajátos jellegére tekintettel sui generis jogvédelmet biztosítani a jó hírnévben sértett személy számára. Így a sajtóhelyreigazítási jog gyakorlásának alkotmányos alapját a jó hírnévhez való jog Alaptörvényben rögzített alapjoga képezi.

31. A sajtóhelyreigazítási eljárás eredményeként a médiatartalomszolgáltató által közzétett helyreigazító közlemény hatékony reparációt jelenthet a személyiségi jogában megsértett személy számára. Azzal, hogy a bíróság döntése a leginkább infámis közlés („a [REDACTED] egyetem oktatója nyíltan [REDACTED]”, illetve „[REDACTED] [REDACTED] vonatkozásában nem kötelezte a [REDACTED] szerkesztőségét helyreigazító közlemény közzétételére, nem biztosította számomra az eredeti állapot helyreállítását, s így az igény állapotába került személyiségi jogom helyreállítását.

32. Azzal kapcsolatban, hogy a közlés közügyekben történt-e, jelen ügyben a bíróságok azt a megállapítást tették, hogy mint egyetemi oktatónak az előadásomon kifejtett álláspontomat érintő beszámoló a közügyek vitatásának minősül. „A hallgatóknak átadott tudás, tapasztalat értékelése, az előadók tevékenységéről szóló információ közéleti vitát generálhat, kihathat a társadalom véleményalkotására és így a közügyek szabad vitatásához fűződő alapjog háttérbe szoríthatja az oktatók személyiségi jogainak védelméhez való jogát.” Az alkotmányos teszt második eleme tekintetében pedig álláspontom szerint megállapítható, hogy az alperesi cikk tényállításokat közöl. Az alperes cikke azt a hatást kelti, hogy tényként tájékoztat arról, mi hangzott el az általam tartott előadásom, miközben valótlan tényállításokat tesz. A jó hírnév sérelmét valótlan tények híresztelésével valósította meg.

33. Az Alkotmánybíróság következetes értelmezése szerint az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Az, hogy mi hangzik el egy egyetemi előadásom bizonyítás útján igazolható, jelen esetben hangfelvétel igazolja az elhangzott előadás pontos tartalmát. Az alperes a cikkben arról közölt információkat, hogy mi hangzott el ez előadásomon, tehát nem a véleményéről számolt be, hanem tényállításokat fogalmazott meg, amelyek – ellenőrizhetően – nem voltak valóságok.

34. Az Alkotmánybíróság fent ismertetett gyakorlata értelmében politikai (közéleti) vita alapját képező ügyben, a közéleti szereplők sajtótájékoztatójáról tudósító média felelőssége körében a közvitával meglévő nyilvánvalóan szoros kapcsolat mellett az is fontos körülmény, hogy – szemben a közéleti újságírás számos más megnyilvánulásával – az újságírók ez esetben nem saját állításukat vagy véleményüket tárják a nyilvánosság elé, nem saját gondolataikkal igyekeznek befolyásolni a szélesebb közvéleményt. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a közéleti szereplők kijelentéseit közvetítő sajtónak a valótlan tényállításokért fennálló felelőssége más mérce szerint ítélandó meg. Álláspontom szerint a bíróságoknak jelen ügyben is ezen elvek

figyelembevételével kellett volna eljárnia. **A másodfokú bíróság és a Kúria teljes egészében figyelmen kívül hagyta a mások közléseiről tudósító sajtó felelősségére vonatkozó teszt lényegi elemét, azt, hogy az újságíró a más személyek által megfogalmazottakat hüen, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölve, saját értékelés nélkül közvetíti-e azt a közvélemény felé.** Jelen ügyben tehát megállapítható, hogy sérült a jó hírnévhez való Alaptörvényben is védett jogom, ugyanis az alperes cikke azt a látszatot keltette, hogy tudósítása az elhangzottakat hüen tükrözi, miközben valótlan tényeket közölt.

35. A bíróságok gyakorlatában a sajtó felelőssége az Országgyűlés, a bíróságok és más hatósági szervek hatáskörébe tartozó eljárásokról szóló tudósításokkal összefüggésben többször felmerült, az Alkotmánybíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezekkel összefüggésében sajtó kötelezettsége csak arra terjed ki, hogy a kérdéses eljárásról, annak stádiumáról, az eljárásban az arra jogosultak által tett indítványokról valósághüen tudósítson. Álláspontom szerint, ha az egyetemeken elhangzó előadások közügyek vitatásának minősülnek, akkor az azokról adott tudósításnak tényszerűen kell hírt adnia annak tartalmáról. Ez természetesen nem akadályozza annak, hogy a sajtó véleményt fogalmazzon meg az előadás témájával kapcsolatban, a megfogalmazott véleményt azonban nem lehet tudósításként, tényként közölni, megtévesztve az olvasókat és megsértve az egyetemi előadók jó hírnevét.

36. **A fent kifejtettekre tekintettel kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.20.260/2022/3. számú ítéletének, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.823/2021/4. számú másodfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét, mivel azok sértik az Alaptörvény I. VI. és XXVIII. cikk (1) bekezdésében védett alapvető jogaimat és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.**

III.

Egyéb nyilatkozatok és melléletek

Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó nem kezdeményezte a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá személyes adataim közzétételéhez.

Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

1. számú melléklet: Kereseti kérelem
2. számú melléklet: Fővárosi Törvényszék 40.P.21.917/2021/9. számú ítélete
3. számú melléklet: Fővárosi Törvényszék ítélete elleni alperesi fellebbezés
4. számú melléklet: Felperesi fellebbezési ellenkérelem

5. számú melléklet: Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.823/2021/4. számú ítélete
6. számú melléklet: Felülvizsgálati kérelem
7. számú melléklet: Kúria (Pfv.IV.20.260/2022/3.) felülvizsgálati ítélete

Kelt

